

k pojišťovně, nýbrž o poměr k pojistníkovi, nyní k správci konkursní podstaty. Nejde tudíž o to, zdali postup jest účinný proti pojišťovně podle § 1396 obč. zák.

Je-li tomu tak, nenáležela pohledávka z pojistky pojistníkovi a nenáležela ani do konkursní podstaty pozůstalosti po něm a důvodně uplatnil žalovaný podle § 47, odst. 1, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. svůj nárok na vyloučení pohledávky.

Čís. 17229.

Vdova, která nepřevzala firmu ani smlouvou ani jako dědička po svém zemřelém manželu, nýbrž která provozuje živnost jen vdovským právem podle § 56, odst. 4, živn. ř., nemůže být zapsána v obchodním rejstříku jako nová majitelka staré firmy zůstavitelovy (čl. 22 obch. zák.).

(Rozh. ze dne 14. února 1939, R II 4/39.)

Selma K., vdova po Theodoru K., staviteli a majiteli firmy »Theodor K., stavitel a podnikatelství železobetonových staveb v M.«, navrhla po skončení pozůstalostního řízení, aby byl vymazán majitel firmy Theodor K. a aby byla ona zapsána jako majitelka řečené firmy. Rejstříkový soud zamítl návrh. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: O navržený zápis mohla by Selma K. žádati pouze tehdy, kdyby na ni podnik jejího zemřelého manžela přešel podle předpisů soukromého práva a kdyby i spoludědička Hildegarda H. výslovně svolila k dalšímu vedení firmy. Jak je zřejmé z odevzdací listiny a výpisů z pozůstalostních spisů D I 443/36, nepřešel na navrhovatelku podnik sám ani smluvně ani pozůstalostně. Pouze určité movitosti patřící k stavitelské živnosti Theodora K. byly odevzdány oběma dědičkám, a to každé polovicí. Navrhovatelka však provozuje stavitelskou živnost Theodora K. jako vdova vdovským právem dále podle § 56, odst. 4, živn. ř. Dotčené právo jest čistě originární a je dáno vdově právem veřejným. Samo o sobě neopravňuje však vdovu, aby podle čl. 22 a 25 obch. zák. žádala vyznačení v rejstříku, že jest nyní vlastnící dosavadní firmy, jejímž majitelem byl zůstavitel Theodor K., když na ni nepřešel soukromoprávní cestou i podnik a když spoludědička Hildegarda H. se dalšímu vedení staré firmy vdovou vzpěčuje. Nerozhoduje, že pozůstalé vdově bylo dáno zmocnění, aby dále provozovala zůstavitelův podnik po dobu projednání pozůstalosti a aby firmu pravoplatně podpisovala, třeba by se tyto okolnosti zdály nasvědčovat tomu, že i stavební podnik jako souhrn provozní organizace živnostenského podnikání se všemi hmotnými pomůckami přece jen přešel do pozůstalosti. Avšak to, že obě dědičky výslovně v pozůstalostním řízení prohlašovaly, že nevyšlo najevo nové pozůstalostní jmění a že, co se tkne stavební živnosti, tvoří pozůstalost jen movitosti, jež byly blíže uvedeny v pozůstalostním protokolu, nikoliv však stavební podnik resp. živnost jako podnik, — svědčí o tom, že pozůstalá vdova měla dokončiti likvidaci původní živ-

nosti, jež měla zaniknouti odevzdáním pozůstalosti, že však provozování stavební živnosti vdovským právem jde na její zvláštní účet, při nejmenším aspoň od odevzdání pozůstalosti, takže stará živnost nyní již zanikla. Proto by sice bylo firmu vymazati, nikoliv však označiti v ní změnu majitele pouze na podkladě vdovského práva. Zda nově provozovaný podnik vdovy bude též nutno zapsati do firemního rejstříku, nemá zatím co činiti s výmazem zaniklé firmy. Právem proto rejstříkový soud zamítl žádost vdovy na vyznačení změny majitele firmy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka odporuje souhlasným usnesením nižších soudů pro nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.); činí tak neprávem, poněvadž napadené usnesení se nepřičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo na případ použito (čl. V zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Jestliže stěžovatelka, jak sama přiznává, nepřevzala firmu ani smlouvou ani jako dědička po svém choti a provozuje stavitelskou živnost jen právem vdovským ve smyslu § 56, odst. 4, živn. ř. na svůj účet, — kteréžto oprávnění čistě osobní jest jí přiznáno právem veřejným, — pak tu není vůbec zákonného podkladu, aby mohla býti zapsána v obchodním rejstříku jako nová majitelka staré firmy (čl. 22 obch. zák.).

Není proto v rozporu se zákonem usnesení, jež v tom směru vydal rekursní soud.

To, že výmazem stěžovatelky jako zatímní zástupkyně firmy při jejím znamenání není tu osoby, která by mohla firmu znamenati, bude právě nutkavou pobídkou pro rejstříkový soud, aby ve smyslu čl. 25, 19, 26 obch. zák. poháněl účastníky k zavedení firemního pořádku, a nelze ani po této stránce vytýkati napadenému usnesení nezákonnost.

Čís. 17230.

Železniční přepravní řád (vlád. nař. č. 144/1928 Sb. z. a n.).

Jestliže je v nákladním listě jako příjemce zásilky označen obchodní podnik (na př. Jan H., obchod s uhlím a dřívím v P.), nikoliv fysická osoba, a z nákladního listu není zřejmo, že zásilka má býti dodána obchodnímu podniku jen tenkrát, je-li jeho majitelem určitá fysická osoba, učinila dráha své povinnosti dosti, vydala-li zásilku uvedenému obchodnímu podniku po případě osobě, která provozuje obchod pod firmou udanou v nákladním listě.

Změna majitele obchodního podniku nemá s hlediska přepravní smlouvy vlivu na dodání zásilky.

(Rozh. ze dne 14. února 1939, Rv II 9/39.)

Srov. rozh. č. 4248 Sb. n. s.